

Jeg vil gerne endnu engang redegøre for den danske regerings stilling. Vi mener, at Vietnam-konflikten kun kan løses ad politisk vej, og at kun forhandlinger kan føre til varig fred i Sydøstasien og sikre det vietnamesiske folks rettigheder. Men uden indrømmelser vil der ikke blive nogen løsning. En indledende manøvre på vejen mod forhandlinger må være en standsning af bombningen af Nordvietnam, efterfulgt af en formindskelse af den militære aktivitet på begge sider. Alle, som er impliceret i konflikten, må deltage i forhandlingerne.

Trods de dystre omstændigheder er det dog ikke for tidligt at overveje, hvad der kan gøres for at hjælpe det hårdt prøvede vietnamesiske folk med at genopbygge deres land, når krigen er forbi. Vi er fuldt ud klare over, at det vietnamesiske folk foretrækker at løse deres problemer selv, og vi er ligeledes klare over, at vi ikke kan hele alle krigens sår. Men der er en alvorlig international forpligtelse til at søge at afhjælpe krigens ødelæggelser for derved at lette det vietnamesiske folks lidelser og skabe betingelserne for stabilitet i området.

Den danske regering er rede til at medvirke i sådanne bestræbelser. Vi har med dette mål for øje iværksat en undersøgelse af stedlige behov, og vi har indledt et samarbejde med de øvrige nordiske lande. Vi håber, at også andre lande har opmærksomheden henvendt på dette spørgsmål og vil være parat til at deltage i internationale bestræbelser på dette felt.

Hvad angår nedrustningsspørgsmålet vil jeg gerne sige, at vi glæder os over det fremskridt, der er sket i Genève ved USA's og Sovjetunionens fremlæggelse af enslydende tekster til en ikke-spredningsaftale. Dette har bragt os meget nærmere mod et forbud mod kernevåbenspredning.

Den danske regering anser en ikke-spredningsaftale for at være af uendelig stor betydning i sig selv. Visse lande har givet udtryk for bekymring med hensyn til et og andet aspekt af en sådan aftale. Omend vi er forstående over for disse bekymringer, så er dog efter vor mening ikke-spredning et spørgsmål om menneskehedens fortsatte eksistens, og selve afsluttelsen af en sådan aftale må derfor gå forud for alle andre hensyn. Jeg opfordrer derfor alle lande, atommagter såvel som ikke-atommagter, til

at undertegne traktaten, når der er opnået enighed om en tekst.

Problemerne i forbindelse med et fuldstændigt prøvestop synes at være modne til at kunne løses nu, hvor tekniske fremskridt er ved at mindske uoverensstemmelserne med hensyn til sprøng og kontrol.

Der er andre vigtige problemer på nedrustningsområdet. Den danske regering er af den formening, at en international aftale om at begrænse handelen med konventionelle våben ville være yderst gavnlige. Dette mål kan ikke nås inden for den nærmeste fremtid, men det kunne måske være nyttigt som et første skridt at få en aftale om udveksling gennem et FN-organ af oplysninger om den internationale handel med konventionelle våben. Generalsekretæren kunne med dette mål for øje foretage et rundspørge i alle medlemslandene og aflægge beretning om deres synspunkter til 23. generalforsamling.

Med hensyn til spørgsmålet om Kinas repræsentation er det fortsat den danske regerings standpunkt, at kun Den kinesiske Folkerepublik er berettiget til at repræsentere Kina i FN.

Den danske regering lægger stor vægt på FN's fredsbevarende virksomhed. FN's muligheder på dette felt må bevares og udbygges. Dog må vi ikke forsøge at gennemtvinge tilsyneladende fremskridt, som ikke er forenelige med de politiske realiteter.

Vi har bemærket, at en række medlemslande, heriblandt nogle som endda har givet løfte derom, endnu ikke har ydet frivillige bidrag til at dække organisationens underskud. Vi håber, at medlemslande, som endnu ikke har ydet frivillige bidrag, vil gøre det nu, især de stormagter, hvis ønske blev tilgodeset i forbindelse med den forståelse, der opnåedes i september 1965.

I den sydlige del af Afrika er vort problem, hvorledes vi skal afværge de farer, der truer den internationale fred og sikkerhed.

For så vidt angår Sydvestafrika, støttede den danske regering den 21. generalforsamlings resolution, hvorefter Sydafrikas mandat over Sydvestafrika ophævedes. Det har hos os vakt stor bekymring, at den brede enighed, der var til stede på den 21. generalforsamling, ikke bestod den prøve, som den blev sat på under den 5. ekstraordinære